

да прѣзирате оныя които Сынъ Божій толкова
обыча.

П. Що ся учимъ отъ тоя стихъ за есте-
ственно-то си състояніе ?

О. Учимъ ся че по естество сме изгубени, и
ако не бѣше дошелъ Христосъ да ны спасе,
вѣчно щѣхмы да погынемъ.

П. Какъ изясни Христосъ любовь-тѣ Божіѣмъ
къмъ най малкы-ты си чада ?

О. Какъ ви ся вижда ? ако нѣкой си человекъ има сто
овцы, и ся изгуби една отъ тѣхъ, не оставя ли деветдесеть-тѣ
и деветъ, и отхожда по горы-ты да търси изгубенъ-тѣ ? И ако
ся случи да ѣмъ намѣри, истинъ ви казувамъ че ся радува
за неѣмъ повече нежели за деветдесеть-тѣ и деветъ не изгубены.
Така не е по волѣ-тѣ на Отца вашего, който е на небеса, да
погыне единъ отъ тѣхъ малкы-ты. Ст. 12-14: Лук. 15; 4-7.

П. Какъ ся тълкувать тѣ думы ?

О. Както единъ добръ земный пастырь що
оставя всичко-то си стадо и съ голѣмъ гры-
жѣмъ търси единъ загубенъ овцѣ и когато ѣмъ
намѣри много ся радува, така не иска Богъ да
погыне даже единъ отъ най малкы-ты му чада:
за това колко и да сѣмъ малкы и сиромаси не
быва да ги прѣзирамы, нито да ги съблзня-
вамы и ако заблудятъ нѣкои отъ тѣхъ трѣ-
бува, както небесный-тѣ ни Отецъ, да ся гры-
жимъ да ги намѣримъ. Тѣ стихове даватъ тре-
тѣ-тѣ причинѣ, защо не быва да прѣзирамы
“едного отъ тѣхъ малкы-ты,” сирѣчь, защото
Богъ особенно ся грыжи за тѣхъ.

П. Кои сѣмъ на кратко три-тѣ причины, защо
не быва да прѣзирамы даже най малкы-ты чада
Божіи ?